

ROZMIOTANIE (4) *sb n*

rozmiotanie (3), **rozmiotanie** (1); rozmiotanie *BielKron, Calep* (2); rozmiotanie *Mącz*.

Pierwsze o oraz a jasne; drugie o prawdopodobnie jasne (tak w rozmiotany); w rozmiotanie pierwsze e jasne; końcowe e pochylone.

sg N rozmiotanié (3); -é (1), -(e) (2). ◇ G rozmiotaniã (1).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Rozrzucenie, rozproszenie; disturbatio Mącz, Calep; dissipatio Calep (4) : Disturbatio, Rozprośzenie/ rozchwiánie/ rosmietánie. Mącz 469c; Disturbatio – Rozrzucenie, rozmiotanie, zburzenie. Calep 335a, 333b.

rozmiotanie czego (1): Czás płáczu/ śmiechu/ nárzekániu/ łkakániu: Rozmiotánia kámienia [tempus spargendi lapides Vulg Eccle 3/5]/ y záfię zbieránia. BielKron 79v.

W przeciwstawieniu: »rozmiotanie ... zbieranie« (1): BielKron 79v cf wyżej.

Cf ROZMIOTAC

KO